

Cauza C-97/91

Oleificio Borelli SpA
împotriva
Comisiei Comunităților Europene

„Acțiune în anulare a deciziei Comisiei de a refuza acordarea de asistență din partea FEOGA în temeiul Regulamentului (CEE) nr. 355/77 al Consiliului – Retragera avizului favorabil al statului membru în cauză – Cerere de daune-interese”

HOTĂRÂREA CURȚII (a cincea cameră)

3 decembrie 1992*

În cauza C-97/91,

Oleificio Borelli SpA, societate de naționalitate italiană, stabilită la Pontedassio, Imperia, reprezentată de către Maria Luisa Sarni Florino, avocat în Baroul din Genova, cu domiciliul ales în Luxemburg, la biroul lui Ernst Arendt, 8-10, rue Mathias Hardt,

în calitate de reclamantă,

împotriva

Comisiei Comunităților Europene, reprezentată de către domnul Eugenio De March, consilier juridic, în calitate de agent, asistat de Giuseppe Marchesini, avocat la Corte di Cassazione (Curtea de Casație din Italia), cu domiciliul ales în Luxemburg, la biroul lui Roberto Hayder, reprezentant al Serviciului Juridic, Centre Wagner, Kirchberg,

în calitate de pârâtă,

având ca obiect, în principal, anularea deciziei Comisiei, comunicată prin nota nr. 69915 din 21 decembrie 1990, prin care aceasta a informat Oleificio Borelli SpA că nu putea aproba cererea sa de asistență din partea Fondului European de Orientare și Garantare Agricolă, secțiunea „orientare”, exercițiul financiar 1990, în temeiul Regulamentului (CEE) nr. 355/77 al Consiliului din 15 februarie 1977 privind o acțiune comună pentru ameliorarea condițiilor de transformare și de comercializare a produselor agricole (JO 1977 L 51, p. 1), precum și anularea tuturor actelor de procedură care au dus la decizia menționată anterior și, în subsidiar, la condamnarea Comisiei și/sau a regiunii Liguria la repararea prejudiciilor care au fost cauzate reclamantei,

---

*Limba de procedură: italiana.

CURTEA (a cincea cameră)

compusă din G. C. Rodríguez Iglesias, președinte de cameră, M. Zuleeg, R. Joliet, J. C. Moitinho de Almeida și D. A. O. Edward, judecători,

avocat general: M. Darmon

grefier: D. Triantafyllou, administrator

având în vedere raportul pentru ședință,

după ascultarea susținerilor orale ale părților în ședința din 14 mai 1992,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 9 iunie 1992,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Prin cererea depusă la grefa Curții la 18 martie 1991, societatea Oleificio Borelli (denumită în continuare „reclamanta”) a solicitat, în temeiul articolelor 173 alineatul (2), 178 și 215 alineatul (2) din Tratatul CEE, în principal, anularea deciziei Comisiei, comunicată prin nota nr. 69915 din 21 decembrie 1990, prin care această instituție a informat Oleificio Borelli că nu putea aproba cererea sa de asistență din partea Fondului European de Orientare și Garantare Agricolă (denumit în continuare „FEOGA”), secțiunea „orientare”, exercițiul financiar 1990, formulată în temeiul Regulamentului (CEE) nr. 355/77 al Consiliului din 15 februarie 1977 privind o acțiune comună pentru ameliorarea condițiilor de transformare și de comercializare a produselor agricole (JO L 51, p. 1), precum și anularea tuturor actelor de procedură care au dus la decizia menționată anterior și, în subsidiar, la condamnarea Comisiei și/sau a regiunii Liguria la repararea prejudiciilor care i-au fost cauzate reclamantei.

2 Reiese din dosar că, la 16 decembrie 1988, reclamanta a prezentat Comisiei, prin intermediul guvernului italian, o cerere în vederea obținerii, în temeiul Regulamentului nr. 355/77, asistență din partea FEOGA, secțiunea „orientare”, pentru construirea unei fabrici de uleiuri la Pontedassio (Imperia). Această cerere, care obținuse la acea dată avizul favorabil al regiunii Liguria, nu a putut beneficia de asistența din partea FEOGA în 1989 pe motiv că, în decursul acestui exercițiu financiar, numărul de cereri fusese mult superior mijloacelor financiare disponibile și că, ținând seama de criteriile de selecție aplicabile, aceasta nu a putut fi considerată prioritară. În conformitate cu dispozițiile articolului 21 din Regulamentul nr. 355/77, cererea de asistență a reclamantei a fost reportată de către administrația italiană la exercițiul financiar 1990.

3 Printr-o scrisoare din 19 ianuarie 1990, autoritățile italiene au informat Comisia cu privire la intervenția avizului negativ nr. 109 pe care consiliul regional din Liguria l-a emis la 18 ianuarie 1990, referitor la aceeași cerere de asistență formulată de către reclamantă.

4 Prin nota nr. 69915 a Direcției Generale Agricultură din 21 decembrie 1990 (denumită în continuare „decizie atacată”), Comisia a informat reclamanta că proiectul său nu putea fi admis la procedura de acordare a asistenței, întrucât, având în vedere avizul negativ menționat

anterior, condițiile cerute în acest scop, în conformitate cu articolul 13 alineatul (3) din Regulamentul nr. 355/77 nu erau îndeplinite.

5 Prin ordonanța din 25 februarie 1992, Curtea a declarat că nu are competență pentru a judeca acțiunea, atâta timp cât aceasta este orientată împotriva regiunii Liguria și vizează anularea actelor de procedură naționale care au dus la decizia Comisiei.

6 Pentru o expunere mai amplă a faptelor litigiului, a derulării procedurii, precum și a motivelor și a argumentelor părților, se face trimitere la raportul pentru ședință. Aceste elemente din dosar sunt reluate în cele ce urmează numai în măsura în care sunt necesare pentru raționamentul Curții.

Cu privire la concluziile în scopul anulării

7 Reclamanta susține că decizia atacată este ilegală pe motiv de ilegalitate a avizului negativ al regiunii Liguria, în temeiul căruia această decizie a fost adoptată. Aceasta estimează că avizul în cauză a fost adoptat prin încălcarea articolului 9 din Regulamentul nr. 355/77, în măsura în care regiunea Liguria a procedat la o apreciere eronată a contractelor de furnizare încheiate cu producătorii, pe care aceasta le avea atașate la cererea de asistență. Acest aviz ar reprezenta, în plus, un abuz de putere, întrucât termenii motivării sale ar fi diferiți de motivele care au condus la adoptarea sa.

8 Reclamanta consideră că dacă neregularitatea avizului consiliului regional din Liguria nu avea niciun efect asupra validității deciziei atacate, aceasta ar fi lipsită de orice protecție jurisdicțională, dat fiind că avizul este un act pregător care nu i se poate introduce o acțiune în conformitate cu dreptul italian.

9 Este necesar să se aducă aminte că, în cadrul unei acțiuni introduse în temeiul articolului 173 din tratat, Curtea nu este competentă pentru a se pronunța cu privire la legalitatea unui act adoptat de către o autoritate națională.

10 Această constatare nu poate fi infirmată prin faptul că actul în cauză se integrează în cadrul unui proces de decizie comunitar, dat fiind că rezultă în mod clar din repartizarea competențelor efectuată în domeniul în cauză, între autoritățile naționale și instituțiile comunitare, că actul adoptat de către autoritatea națională obligă instanța comunitară de decizie și determină, prin urmare, termenii deciziei comunitare care trebuie să fie adoptată.

11 Astfel este cazul, atunci când autoritatea națională competentă emite un aviz negativ privind cererea de asistență FEOGA. Într-adevăr, rezultă din articolul 13 alineatul (3) al Regulamentului nr. 355/77 că un proiect poate beneficia de asistența din partea FEOGA, numai dacă acesta obține avizul favorabil al statului pe teritoriul căruia acesta trebuie să fie executat și că, prin urmare, în cazul unui aviz negativ, Comisia nu poate nici să continue procedura de examinare a proiectului, în conformitate cu normele prevăzute de acest regulament, nici *a fortiori* să controleze regularitatea avizului astfel emis.

12 În aceste condiții, neregulile care pot afecta eventual acest aviz nu pot, în nici un caz, să afecteze validitatea deciziei prin care Comisia refuză asistența solicitată.

13 Prin urmare, este de competența instanțelor naționale să hotărască, după caz, după acțiunea pentru pronunțarea unei hotărâri preliminare introdusă în fața Curții, cu privire la legalitatea actului național în cauză, în aceleași condiții de control cu cele rezervate oricărui act definitiv care, adoptat de către aceeași autoritate națională, poate să cauzeze prejudicii unor terți și, prin urmare, să considere drept admisibilă acțiunea introdusă în acest scop, chiar dacă Regulamentul de procedură nu o prevede într-un astfel de caz.

14 Într-adevăr, astfel cum a subliniat Curtea, în special în Hotărârea din 15 mai 1986, Johnston, considerentul 18 (Cauza 222/84, Rec. p. 1651) și în Hotărârea din 15 octombrie

1987, Heylens, considerentul 14 (Cauza 222/86, Rec. p. 4097), cerința unui control jurisdicțional pentru oricare decizie a unei autorități naționale constituie un principiu general de drept comunitar care decurge din tradiții constituționale comune statelor membre și care a fost consacrată prin articolele 6 și 13 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

15 Însă, dat fiind că avizul statului membru pe teritoriul căruia trebuie executat proiectul este inserat într-o procedură care conduce la adoptarea unei decizii comunitare, acest stat membru este obligat să respecte cerința controlului jurisdicțional menționat anterior.

16 În cele din urmă, în replică, reclamanta invocă drept nou motiv încălcarea și punerea în aplicare eronată a dispozițiilor coroborate ale articolelor 13 și 21 din Regulamentul nr. 355/77, întemeiat pe elemente de fapt, despre care afirmă că nu a luat cunoștință decât pe parcursul prezentei proceduri.

17 În această privință, aceasta susține că, la data introducerii acțiunii, nu știa faptul că avizul negativ din 18 ianuarie 1990 nu intervenise nicidecum la sfârșitul examinării cererii de asistență, ci cu ocazia reportării proiectului la exercițiul financiar 1990. Însă, potrivit reclamantei, nicio dispoziție din Regulamentul nr. 355/77 nu prevede intervenția, în acest stadiu al procedurii, a unui nou aviz privind cererea de asistență. Prin urmare, Comisia nu ar fi trebuit să ia în considerare avizul exprimat în 1990 ca o condiție de punere în aplicare a procedurii menționate la articolul 21 din același regulament.

18 Este necesar să se sublinieze, contrar celor susținute de reclamantă, că avizul negativ se referea la cererea de asistență și nu la reportarea proiectului la exercițiul financiar 1990. În aceste condiții, motivul invocat de către reclamantă, care rezultă nu din intervenția unui element nou în cursul procedurii, ci dintr-o interpretare eronată a avizului negativ și a articolelor 13 și 21 din Regulamentul nr. 355/77, ar fi trebuit să fie invocat în cerere, în conformitate cu articolul 38 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul de procedură. Aceasta nu poate, prin urmare, să fie considerat un nou motiv, în sensul articolului 42 alineatul (2) din Regulamentul de procedură.

19 Acest motiv trebuie, prin urmare, să fie respins și, de asemenea, concluziile în scopul anulării trebuie respinse în totalitate.

Cu privire la concluziile în scopul răspunderii extracontractuale

20 Este necesar să se amintească faptul că dispozițiile coroborate ale articolelor 178 și 215 din tratat conferă competență Curții numai pentru a repara prejudiciile cauzate de către instituțiile comunitare sau de către agenții acestora care acționează pentru exercitarea funcțiilor lor. Însă, este evident că, în prezenta cauză, prejudiciul pretins rezultă dintr-un act adoptat de către autoritățile naționale.

21 Prin urmare, este necesar să se respingă concluziile care urmăresc să angajeze răspunderea Comisiei, precum și, în consecință, acțiunea în ansamblul ei.

Cu privire la cheltuielile de judecată

22 În temeiul articolului 69 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât reclamanta a căzut în pretenții, aceasta trebuie obligată la plata cheltuielilor de judecată.

Pentru aceste motive,

CURTEA (a cincea cameră)

hotărăște:

1) Respinge acțiunea.

2) Obligă reclamanta la plata cheltuielilor de judecată.

Rodríguez Iglesias

Zuleeg

Joliet

Moitinho de Almeida

Edward

Pronunțată în ședință publică la Luxemburg, 3 decembrie 1992.

Grefier

Președintele celei de-a cincea camere

J.-G. Giraud

G. C. Rodríguez Iglesias